

Pásztortűz online Művészeti Folyóirat

*Itt szárazabb a föld, rozsdásabbak a sínek.
Az író itt vagy magának ír, vagy senkinek,
mégis tollat fogunk, légvárunk szilárdan áll,
képelet és valóság közt hajszálnyi a határ.*

Csillag Tamás

Ökrös Gábor Balázs

Gondolkodj el!

Hihetetlen ez a mai világ. Nem lehet a régmúlt napjaihoz hasonlítani. Mindenben különbözik. Másak az emberek, másak a fák, a növények, más az ég, az idő és más a gondolkodás. Nekem soha nem volt bajom semmivel sem igazán. Nem látszott rajtam soha, hogy milyen a kedvem, akár hányszor elestem, mindig felálltam és indultam tovább. Nem egyszerű dolog ez. Könnyűnek tűnhet, de csak próbáld meg. Próbáld meg azt rezzenéstelen arccal állni, hogy a legkisebb botlásodon is legalább 5-6 ember röhög. Ne lepődj meg, ha nem fog menni. Mindig tudtam, hogy másabb vagyok, hogy különbözöm a legtöbb embertől. Nekem mindig valami végtelenül fontos dolog járt a fejemben, még akkor is, ha csak a porban fociztunk, még akkor is mikor valamilyen órán rohadtam az iskolában, és még akkor is, mikor azt a lányt csókoltam, akit szinte mindennél jobban szerettem. Hát nem furcsa? Tudom, hogy az emberek különböznek, és persze ezt nagyon jó dolognak tartom, de én az alapvető gondolkodásomban ütök el a legtöbb kortársamtól. Nekem mindig más kellett.

Persze én is ugyan úgy vágyom a szerelmet, ugyan úgy akarom, hogy boldog legyen az életem és majdan a családom, de csak nézd meg, ami a kezdedben van. Tudod mi ez? A bizonyíték arra, hogy én nem olyan vagyok, mint te. Mikor írtál valaha is valamit? Mikor gondolkodtál el azon, hogy te az érzéseidet papírra vedd? Nem tudom milyen a családot, nem tudom az anyagi helyzetet, de 2 egyszerű kérdésből megmondanám, az életben te mennyire leszel sikeres. Nincs nagy szám, még mielőtt erre gondolnál. Persze alig éltem még, hisz az életem nagy része még előttem van, de akkor is tudom, hogy mindenre képes vagyok a magam céljaiért. És jól ismerem az embereket. Nem szoktam hazudni, ha az érzéseimről van szó. Nem szoktam szégyenlősködni, ha valaki arra kérdez rá, milyen dolgokat szeretnék a kedvesemtől. Erre most mondhatod azt, hogy nincs is senkim, de ez csak ideiglenes állapot.

Nem szeretnék semmilyen erőltetett kapcsolatot. Nem értem a nálam fiatalabb srácokat, hogy mit gondolnak akkor, mikor elmennek egy buliba és fúvel-fával nyalakodnak. Én is szeretem, bele ne szólj! – de vannak határok, amiket azért én betartok. Lehet, hogy én vagyok a maradi, de remélem, nem vagyok vele kevesebb, mint te.

Az élet szerintem, egy neked minden bizonnyal furcsa dologhoz hasonlítható. Olyan, mint a gyümölcskrémes. Ránézel, látod, hogy finom, hogy legszívesebben az egészet a szádba tömnéd annyira ínycsiklandó, de mikor hozzá érsz, a krém össze-vissza keni a kezed, a gyümölcs vagy jó, vagy nem, a tészta alja pedig vagy megégett, vagy nem... Egyszóval nem tudhatod milyen, nem tudod, mi következik, nem tudod jó lesz-e vagy rossz. Semmit sem tudhatsz előre, az életben soha semmi sem biztos, de egy valamit mégis te irányítasz, azt hogy megfogod a tésztát és meg eszed, vagy, hogy ott hagyod, ahol van, megpróbálsz elkerülni és akkor ott rohad meg az egész nélküled... Én az elsőt választom, már meg ne haragudj. Milyen hülye dolog ez? Ha egyszer ott van, akkor minek félsz tőle? Mert más sütötte? Hát akkor az életed eleve rossz vágányon van. Azt a tésztát neked kellett volna sütni, még akkor is, ha nem tudod, hogy kell... Ha kihagyod a lehetőséget, ha hagyod, hogy más süsse meg a tésztát, hogy más kavargassa a krémet, hogy más válogassa hozzá a gyümölcsöt, akkor hogy mersz jót várni az élettől? Szerezz valahonnan egy receptet és láss neki!

Az életedben minden mindennel összefügg. Minden tetteidnek következménye van. Ha pedig félsz tenni, akkor félsz élni is. Akkor nem érdemled meg az életed. Persze vannak az életben rossz dolgok is. Én ezeket úgy képzelem el mintha kiverték volna a fogad, és a sebzett ínyed mindig hozzáér minden egyes falathoz, a legfinomabb fogásokat sem tudod megenni úgy, hogy ne éreznéd mellette azt az undorító, gyomorforgató fanyar ízt, amit a sebedből érzel. A rossz dolgokat nem tudod elkerülni, ez alapvető. Csak nagyon ritkán van erre példa, de azok az emberek nem olyanok, mint te vagy én. Nekik annyi pénzük van, hogy azzal képesek elsimítani a gondjaikat. Honnan van? Tőled!

Meg a többi olyasvalakitől, akik sztárolják őket. Ismerd be, hogy eljátszottál már a gondolattal, milyen lenne, ha te is olyan gazdag lennél, mint valamelyik híres hollywood-i fantasztikum. Ugye? És van pénzed? Nincs? Teszel érte, hogy legyen? Nem hiszem, de ha igen, akkor bocsáss meg. Szereted a pénzt? Én imádom. Tudom, hogy miben van a pénz. Tudom, hogy kiknél van és azt is, hogy fogom megszerezni magamnak. Persze ehhez is kell idő, de ez nem időn, helyen vagy szerencsén múlik. Ez azon múlik, hogy akarod-e vagy nem!

Remélem, nem azt fogod ezek után gondolni, hogy egy szemét állat vagyok. Csak elmondtam, mit gondolok az életről. Persze lehetne erről kilométereket írni, de még ezt a pár bekezdést is csak pár ember olvassa el szívesen. Honnan gondolom? A héten kivettem egy 2 oldalas novellámat a haverjaim közé, hogy olvassák el. Volt, aki előzőleg meg is kért rá, hogy vigyem ki majd valamelyik alkotásom. Tudod mi történt mikor kivettem?

Csak elolvasták az első és az utolsó 10 sort... Szánalmasak voltak, én pedig kívülállóként úgy éreztem, főlöslégesen dolgoztam. Hisz, ha 20 emberből csak 1 olvassa el, akkor megéri nekem írni, alkotni? Meg! Miért? Mert ha mást nem is, de magamat akkor is jól elszórakoztatom. Ha már ezt az utolsó bekezdést elolvastad már elértem valamit. Ha elolvastad az egészet, akkor ülj le kicsit, és gondolkodj el. Minden dolgod rendben van? Mindent úgy akarsz csinálni, ahogy azt most csinálod? Mindenki úgy gondol rád, ahogy hiszed? Jaj és a legfontosabb: tudod mit akarsz csinálni az életben? Gondolkodj.

2007. május 23.

Ökrös Gábor Balázs

Én nem felejték

Csillag Tamás

egyszerűen

Én nem felejték
A naptár lapjai egyre csak fogynak
Az ablakon a jégvirágok megolvadnak
De így az a nap is egyre közelebb ér
Mikor Te velem lehetsz, mert még akarom, hogy
legyél!
S öledbe hajtva fejem,
S behunyva a szemem,
Majd megállítom az időt...

farzsebembe csúsztatom életem
a papírzsebkendők közé
ameddig működik testem magamé
vagyok utána senkié

ateizmusom cinikussá tesz
bár tudom öregebb fejjel talán
jólesne megpihenni csendben
egy hallgatag isten oldalán

Csillag Tamás

Hegedű

Forró alföldi délután volt, amikor az életunt rock & roll taktusai között felsírt a hegedű.

A sétálóutca moraját átütötte a sírás, egy régi-régi dallam, valami fájdalom, hogy magyarok vagyunk. A hegedűtök nyitva, benne kevés apró, tüntető humánus a sárguló posztón...

A járókelők kerülték a hegedűs tekintetét, akinek rövid töprengés után újra felsírt kezében a vonó. Gebec már messziről hallotta a hegedűszót. Torkába gombóc szorult, ahogy közeledett felé, szeretett volna pénzt dobni a tokba, szeretete volna vállon veregetni a világot, és azt mondani: javulj meg, világ, mert ennek így rossz vége lesz... A hegedűs újabb lassú dalba fogott, amikor Gebec mellé ért... A tokban nem csörrent apró, Gebec félrenézett, a világ pedig ugyanolyan maradt, amilyen eddig is volt. A gombócból önvád, majd gyomorba markoló büntudat lett, ami lépésről lépésre erősebbé vált. Hirtelen, elviselhetetlen súllyal nehezedett szívére önnön parányiségének tudata és a felismerés: koszos, zsúfolt váróterem az élet, ahol lassan elsorvad az empátia, és ahol az ember csak a másik torkára lépve léphet egyet közelebb gyarló céljai felé. Szégyellte magát, pedig nem tett semmit, csak emberként vesztegel ezen a bolygón, mint annyian rajta kívül... Talán egyszer...

Barátja szavai rántották vissza a valóságba:

- Kurva meleg van, Gebec! Ülünk be inkább a Kakasba, úgyis jövök neked egy sörrel...

Ritkán itta tisztán

Ritkán itta tisztán, marta a torkát az olcsó bor, a kommersz, lassan 60 éve. Koszos zubbonyából egy kétszázast lökött a pultra, majd görcsös ujaival átfogta a poharat. Az Öreg nem beszélt soha, megtűrt bolond volt, de valójában senki sem ismerte igazán. Szájához emelte a poharat és tekintete megakadt a kezén. Igazi, munkától kérges ember keze... Szólni lett volna kedve, jelenről, tervekről, mégsem szólt, minek is, hisz neki csak múltja van. És kinek szólna?! A feleségére gondolt, kedves teremtés, nagyon szereti. Egy újabb savanyú korty, vagy csak az emlék olyan elviselhetetlenül savanyú. Meghalt szegény, lassan 10 éve. Újra a kezét nézte... Ugyanazok a bagószagú ujjak, amikkel reggelente szájához emeli a dekket, amikkel este a poharat markolja, és amikkel... Mindegy! Borzasztóan egyedül érezte magát. Most a poharat nézte... Legszívesebben a falhoz csapta volna, a poharat, az életet, mindegy. A megszokott mozdulattal újabb kétszázast tett a pultra. Várta, hogy vége legyen, vágyta már, hogy valami remélt isten porrá zúzza ezt a rohadt mókuskereket... De önkezeivel soha! Intett a csaposnak, szódát kért. Ritkán itta tisztán...

Sírnék a világért...

Én sírnék a világért,
ahogy anyjáért sírhat a gyermek,
elcsépelte közhely, hogy butul
a magyar, üresek az osztálytermek.

Újabb monoton nap, zsibbadt a test,
az embert otthon kihűlt vacsora várja,
forintszerű eszmék dobálnak minket,
ez korunk szomorú demagógiája.

Ökrös Gábor Balázs

Türelemre kárhozatva

Állok egy helyben, állok, és nem teszek semmit,
 csak szorongok magamban és nem ismerek senkit,
 de így engem sem ismer meg majdan a világ...
 Persze nem lesz ez mindig így, mert nem kell várnom rád.
 Tudom, hogy a várakozás izgalommal tölt fel,
 tudom, hogy olyasmiket képzlek, miket nem képzelhetek,
 de teszem, mert ember vagyok, teszem, mert mást nem tudok.
 És ha tudnék is tenni mást, úgysem akarok.
 Téged akarlak, téged és rajtad kívül semmit,
 semmit csak téged, csak veled lenni és nem ismerni senkit,
 csak téged akarlak, csak a te ajkaid, csak a te ölelésed,
 csak, hogy magamhoz szorítsalak és érezzem lüktetésed.
 Csókod akarom, hogy tudjam, hogy érezzem, szeretsz,
 mert addig nem leszek boldog, míg velem nem lehetsz.
 Hiszen ez nekem fontos! mint a levegő, mitől élek,
 rémálmaim rémálma, hogy nem ölelhetlek téged,
 csak ülök egy süket,sötét, semmilyen szobában,
 ülök és szenvedek, szenvedek, mert vágyok utánad,
 ülök, mint egy kődarab, mi merevségre van átkozva,
 a kő mereven ül, elátkozva. Én... türelemre kárhozatva

2008.02.10

Te...

Rád gondolok, mikor felkel a Nap
 rád gondolok, mikor társam a magány marad
 rád gondolok, ha szomorú vagyok
 rád gondolok, este mikor a Hold ragyog...

Veled vagyok, mikor a metrón utazom
 veled vagyok, ha csak magam adom
 veled vagyok, mert te vagy minden
 veled vagyok, veled kis kincsem

Te vagy nekem, mi szélnek a levél
 te vagy nekem, mi háznak a fedél
 te vagy nekem, mi kicsiknek a játék
 te vagy nekem, a legszebb ajándék

2007-10-25

Csillag Tamás

Több a semminél

Életem lehámozta rólam
gyermekkorom gönceit,
fiatal vállaimra helyette
furcsa, nehéz fájdalmat terít.

Kopik az eszme is, amiért
hiába volt a könny, a dac...
Már tudom, megvettek engem is,
hogyan nehéz a raklap és hideg a vas.

Próbáltam ellenállni, hiába.
A rendszer behálóz mindenkit, aki él.
Szorít az élet, de még mosolygok.
Ez is több a semminél...

Hiba

Sötétben fekszem, sötétben kelek,
egyforma esték, egyforma reggelek,
érezem, szolgának szán a viharsarok.
Pedig éppen, hogy hús vagyok!

A rendszer hibája, nem az enyém,
gondjaimat hordom, az mind az enyém,
nincs megoldás, itt mindenki simlis,
ne aggódj értem, bírom még ezt is.

Mégis napról napra koptat a kín,
ezen nem segít se kávé, se algopyrin,
mert ember lettem, ez lehet a hiba...
Lélekkel vert, lélegző matéria.

Minden ember...

Minden ember a testvérem,
ezért könnyű gyűlölni őket néha.
Kimerítő az örökös törtetés,
néha rémisztően magas a létra...
És, ami még rémisztőbb,
két fok között ráébredni,
nekem is muszáj áldoznom, ölnöm...
Mi célja lehet az embernek
egymagában ezen a földön!?

Akár elroppantott papírpohár

Akár elroppantott papírpohár,
testem ócska, lelkem is talmi.
Mezítláb élek és konokul
próbálok üvegszilánkon járni.
Olcsó vagyok, olcsón halok meg,
a hétköznapi hajsza síromat ássa,
valami mégis folyton tovább rúg,
az egyetemes irigység mindenki másra.

A cselet mindig megcsinálom,
jó a lövés is, mégis elmarad a gól,
a siker hálója üresen remeg...
Hús múltam, és nem vagyok jó!
Verseket írok, megvetett lábakkal,
jobbal a holnapban, ballal a mában,
fiatal hajtaszként próbálok gyökeret
verni egy rohamosan kurvuló, szikes világban.
Csak nem biztos, hogy sikerül.

Ökrös Gábor Balázs

Nyisd ki a szemed!

Tudod, mi zajlik körülötted? Vagy csak sejtéd?
Soha sem gyúlt ki a kétely lámpája benned?
Mindig elhitted, hogy a dolgok úgy vannak
Ahogy te azt bemesélted magadnak?

Nagy a világ és nem elég, ha csak nézel
Láss is! Figyeld meg a világ nem pár méter
Ha koncentrálsz, végtelen messzeségbe láthatsz
S akár még a csillagok közé is vágyhatsz

Bármit elérhetsz, bármit megkaphatsz
És ha gondolod mások érzéseivel is csalhatsz
Soha nem gondolt célokat is elérhetsz
S ismeretlen emberekkel beszélhetsz.

És megkaphatod, ami olyan ritka a ma világában
Mi nincs ott már mindenki szájában
Pedig régen beszéltek róla és vágyták az emberek
És ma én ettől a dologtól oly sokat szenvedek

Mert ez a szerelem, a legkülönlegesebb érzés
Elárultam. Miért? Hogy ne legyen több kérdés
És még valamit mondani szeretnék neked.
Egyet kell ezért tenned. Mit? Nyisd ki a szemed.

Csillag Tamás

Kétezer – hét

Furcsa légszomj kínoz
születésem óta,
mellkasomon térdel
Kelet – Európa.

Egyre lejjebb döngöl,
már fülemben is föld...

Életem tipikus
magyarországi csőd.

Tökalsóként bújva
az Unió zsebében,
Magyarország stagnál,
kétezer – hétben.

Ökrös Gábor Balázs

Szánalom

Mikor a tükörbe nézel, mit láatsz? Magad?
Vagy egy idegent, ki másokhoz hű marad?
Mert, ha nem azt teszed, mit mindig akarsz
Egy szánalmas és nyomorék féreg maradsz.

De nézz meg engem, én hű vagyok magamhoz
És szerinted a tükör nekem mily képet hoz?
Szerinted elégedett vagyok azzal, amit látok?
Vagy én sem kapom meg, amit látni vágyok?

Elárulom, nekem ezerszer rosszabb, mint neked,
Mert te nem láatsz, hisz csukva van a szemed,
De én látom azt a sok szánalmas senkit, akit te nem
És akiknek a látványától is kifordul a belem.

Hiszen olyan undorító mind, egytől-egyig
S néha-néha, amikor hozzám szól néha az egyik
Legszívesebben elfutnék, mert alig lehet elviselni
Azt a kis szánalmas voltát, mit kenyérre lehet kenni.

Ne képzeld, hogy nagy a pofám, hogy ezt mondom,
Tudom te is érezted már így, mikor volt pár gondod
Csak te behunyta a szemed és úgy maradtál lassan,
De erre én nem vagyok képes, hogy a sötétséget kutassam.

Inkább legyen az élet örök kín, folytonos betegség és rosszullet
Minthogy egy legyek közülük, kik körül vesznek, sok nyomorék
Vessetek meg úgy, ahogy én titeket megvetlek a nap minden percében
És legyen végem így, hagyjam itt ezt a világot saját szánalmas fertőjében.

2007. május 10.